

बंधुता

गोष्ट: “दोन छत्र्या आणि एक पाऊस”

पावसाळ्याचे दिवस होते. सकाळपासून जोरात पाऊस पडत होता. शाळेच्या गेटजवळ मुलांची गर्दी झाली होती. रोहनकडे मोठी छत्री होती. मीनलकडेही छत्री होती. पण कबीरकडे छत्री नव्हती. तो पावसात भिजत उभा होता. रोहन म्हणाला, “माझी छत्री माझ्यासाठीच आहे. मी एकटाच जाईन.” मीनल म्हणाली, “माझी छत्रीही छोटी आहे. मीसुद्धा एकटीच जाईन.” तेवढ्यात शिक्षकांनी पाहिलं. त्यांनी विचारलं, “कबीर, तू का थांबलास?” कबीर म्हणाला, “सर/मॅडम, माझ्याकडे छत्री नाही. घरी जायचंय, पण भिजेन.” शिक्षकांनी वर्गातल्या मुलांना विचारलं, “आपण काय करू शकतो?” काही मुलं म्हणाली, “त्याला सांगू, पळत जा!” काही म्हणाली, “कुणीतरी त्याला रेनकोट देईल.” मग नेहा (वर्गमॉनिटर) पुढे आली. तिने रोहनकडे पाहिलं आणि म्हणाली, “रोहन, तुझी छत्री मोठी आहे ना? आपण तिघंही जाऊ शकतो.” रोहन थोडा विचारात पडला. मग तो म्हणाला, “ठीक आहे, कबीर तू माझ्या छत्रीत ये.” मीनलही म्हणाली, “आणि माझ्या छत्रीत अजून जागा आहे. आणखी कुणाला गरज असेल तर येऊ दे.” मग सगळ्यांनी ठरवलं—ज्याच्याकडे छत्री आहे तो एकटाच नाही जाणार; गरज असेल तर दुसऱ्यालाही सोबत घेणार. काही दिवसांनी पुन्हा पाऊस आला. यावेळी रोहनची छत्री घरी राहिली. रोहन चिंतेत उभा राहिला. तेव्हा कबीर म्हणाला, “चल रोहन, आज तू माझ्या छत्रीत ये. मागच्या वेळी तू मला मदत केली होती.” रोहनला खूप छान वाटलं. शाळेत पोचल्यावर शिक्षकांनी सांगितलं, “आज तुम्ही एक महत्वाची गोष्ट केली. यालाच बंधुता म्हणतात— एकमेकांना ‘परके’ न समजता ‘आपले’ समजणे, मदत करणे, आणि सगळ्यांचा विचार करणे.” **बोध:** बंधुता म्हणजे एकमेकांच्या अडचणीत साथ देणे आणि सर्वांना आपल्यातलेच मानणे.

आणखी एक उदाहरण

- बघा तुम्ही सगळे शाळा/ कॉलेज मध्ये येता. कशासाठी शिकण्यासाठी. शिक्षक/ प्राध्यापक तुम्हाला शिकवतात.
- आता इथे जर विद्यार्थी आपापसात भांडत राहिले, एकमेकांची खोड काढत राहिले तर शिकणं होईल का?
- आणि सगळे जण जर एकमेकांशी मैत्री करून राहिले तर, शिक्षण पण पूर्ण होईल आणि सर्वांना फायदा होईल.
- यालाच बंधुता म्हणतात.

- समाजातील विविध जाती धर्माचे लोक एकोप्याने राहिले तर सर्वांचाच विकास होईल, आणि जर भांडत राहिले तर आपला सगळा वेळ त्याच्यातच जाईल, विकास करू शकणार नाही.
- म्हणून बंधूता महत्वाची आहे.